

2) zagraniczny podmiot gospodarczy zamierza kontynuować działalność gospodarczą prowadzoną na podstawie posiadanego dotychczas zezwolenia przez:

- a) zawiązanie spółki mającej osobowość prawną,
- b) przekształcenie spółki nie będącej osobą prawną w spółkę mającą osobowość prawną,
- c) przekształcenie spółki będącej osobą prawną w spółkę nie mającą osobowości prawnej.

2. W wypadkach określonych w ust. 1 stosuje się przepisy § 2—6, z tym że jeżeli spółka, o której mowa w ust. 1 pkt 2, ma siedzibę w Polsce, nie jest wymagane dołączenie do wniosku dokumentów, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 3 i ust. 4 pkt 2.

§ 13. 1. Wydanie zezwolenia zagranicznemu podmiotowi gospodarczemu posiadającemu już zezwolenie wymaga przedstawienia przez niego dokumentów określonych w § 3, chyba że dokumenty takie znajdują się już w aktach sprawy lub zachodzi okoliczność wymieniona w § 12 ust. 2.

2. W wypadkach określonych w § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 1 pkt 1 zagraniczny podmiot gospodarczy składając wniosek powinien zadeklarować uzupełnienie dewizowego wkładu inwestycyjnego oraz depozytu założycielskiego — zgłoszonych przy uruchamianiu przedsiębiorstwa, z którego ma być wydzielone nowe przedsiębiorstwo — do wysokości minimalnej, określonej w ustawie.

§ 14. Przy rozpatrywaniu wniosków zagranicznych podmiotów gospodarczych, które nabyły przedsiębiorstwo zagraniczne drobnej wytwórczości w drodze spadku, zapisu, umowy lub darowizny, stosuje się odpowiednio przepisy § 2—5, z wyjątkiem § 3 ust. 1 pkt 3 i ust. 4 pkt 2.

§ 15. 1. W razie stwierdzenia, że w prowadzeniu działalności przedsiębiorstwa występują okoliczności określone w art. 18 ustawy, organ administracji przed wydaniem decyzji o cofnięciu zezwolenia może wezwać pełnomocnika do usunięcia w wyznaczonym terminie stwierdzonych uchybień, informując właściciela przedsiębiorstwa i jego pełnomocnika, że nieusunięcie tych uchybień spowoduje cofnięcie zezwolenia; ponadto organ może wezwać właściciela do zmiany pełnomocnika, który dopuścił do powstania uchybień.

2. Organ administracji może cofnąć zezwolenie w części dotyczącej określonego rodzaju działalności gospodarczej, przy której wykonywaniu zostały naruszone przepisy prawa lub warunki określone w zezwoleniu.

§ 16. 1. Organ administracji wydając decyzję o cofnięciu zezwolenia ustala w niej okres niezbędny do ostatecznego zakończenia działalności gospodarczej, nie krótszy niż 3 miesiące. Początek okresu liczy się od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

2. Okres wyznaczony do zakończenia działalności gospodarczej powinien zapewnić:

- 1) możliwość wywiązania się przez właściciela przedsiębiorstwa z zobowiązań wobec Skarbu Państwa, instytucji i jednostek gospodarki uspołecznionej oraz innych wierzycieli, a także pracowników,
- 2) możliwość zabezpieczenia interesów kontrahentów z tytułu zawartych umów.

3. W decyzji o cofnięciu zezwolenia zamieszcza się klauzulę zobowiązującą zagraniczny podmiot gospodarczy, w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, do:

- 1) uzupełnienia nazwy przedsiębiorstwa wyrazami „w likwidacji” oraz
- 2) zamieszczenia w gazetach codziennych o zasięgu wojewódzkim i o zasięgu krajowym dwu ogłoszeń informujących o wszczętej likwidacji przedsiębiorstwa i przewidywanym terminie zakończenia jego działalności; ogłoszenia powinny być powtórzone po upływie 2 tygodni.

§ 17. 1. Organ administracji po wydaniu wszelkich decyzji w sprawach zezwoleń przesyła niezwłocznie ich kopie do Biura Pełnomocnika Rządu, właściwej izby skarbowej, Polsko-Polonijnej Izby Przemysłowo-Handlowej oraz wojewódzkiego urzędu spraw wewnętrznych. Kopie decyzji w sprawie cofnięcia zezwolenia przesyła się również właściwemu oddziałowi Banku Polska Kasa Opieki S.A.

2. Kopię decyzji w sprawie prowadzenia działalności gospodarczej na terenie innego województwa przesyła się także właściwemu terenowo organowi administracji.

§ 18. 1. Organ administracji prowadzi rejestr wydanych zezwoleń oraz rejestr decyzji odmownych.

2. Sposób prowadzenia rejestrów oraz zakres danych w nich zawartych określi Minister Handlu Wewnętrznego i Usług.

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

248

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 października 1985 r.

w sprawie zakładowych zespołów gospodarczych.

Na podstawie art. 86 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 oraz z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i 270), art. 43 pkt 3 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy

i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144), art. 3 ust. 8 pkt 2 lit. a) ustawy z dnia 29 grudnia 1983 r. o Państwowym Funduszu Aktywizacji Zawodowej (Dz. U. Nr 75, poz. 334 i z 1985 r. Nr 37, poz. 174), art. 29c pkt 2 lit. b) ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o opodatkowaniu

jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. z 1984 r. Nr 16, poz. 75 oraz z 1985 r. Nr 12, poz. 50 i Nr 37, poz. 174) oraz art. 13 ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 56, poz. 283) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa zasady i tryb tworzenia oraz działania zakładowych zespołów gospodarczych, zwanych dalej „zespołami”.

2. Zespoły mogą być organizowane w przedsiębiorstwach państwowych, jednostkach badawczo-rozwojowych, szkołach wyższych, jednostkach projektowych i w innych państwowych jednostkach organizacyjnych, spółdzielniach i ich związkach, a także w organizacjach społecznych prowadzących działalność gospodarczą oraz w ich jednostkach organizacyjnych utworzonych do prowadzenia takiej działalności, zwanych dalej „jednostkami gospodarczymi”, w celu:

- 1) wytwarzania produkcji lub niezbędnych do niej półfabrykatów, oprzyrządowania oraz elementów kooperacyjnych,
- 2) prowadzenia różnorodnych remontów, regeneracji i produkcji części zamiennych,
- 3) projektowania i wdrażania rozwiązań postępu technicznego, zapewniających wzrost wydajności pracy lub obniżkę materiałochłonności i energochłonności produkcji,
- 4) świadczenia usług dla ludności i jednostek gospodarki uspołecznionej,
- 5) prowadzenia działalności handlowej i gastronomicznej.

3. Członkowie zespołów mogą pracować w godzinach poza normalnym, obowiązującym ich czasem pracy, na wolnych lub nie wykorzystanych urządzeniach technicznych i instalacjach. W przypadku rencistów, emerytów i kobiet korzystających z urlopów wychowawczych dopuszcza się ich pracę także w normalnie obowiązującym czasie pracy.

4. W jednostkach gospodarczych mogą być tworzone młodzieżowe zespoły pracujące na rzecz Funduszu Akcji Socjalnej Młodzieży. Zasady podejmowania pracy na rzecz Funduszu Akcji Socjalnej Młodzieży przez organizacje młodzieżowe określają odrębne przepisy.

5. Warunkiem prowadzenia działalności przez zespoły jest:

- 1) w przypadku produkcji wyrobów i usług wykonywanych dla odbiorców zewnętrznych — zapewnienie uzyskiwania nadwyżki ponad koszty działalności zespołu, z uwzględnieniem kosztów korzystania z maszyn i urządzeń jednostki gospodarczej,
- 2) w przypadku wykonywania produkcji wyrobów i usług dla jednostki macierzystej — nieprzekroczenie przez koszty tej działalności wysokości technicznego kosztu produkcji wyrobów i usług wykonywanych w normalnym systemie lub kosztów zlecenia obcym jednostkom gospodarczym,
- 3) w przypadku organizowania zespołów dla projektowania i wdrażania rozwiązań postępu technicznego — uzyskiwanie w wyniku realizacji takich rozwiązań efektów ekonomicznych wyższych od poniesionych na te rozwiązania wydatków,

§ 2. 1. W skład zespołu mogą wchodzić pracownicy jednostki gospodarczej, emeryci, renciści, kobiety korzystające z urlopów wychowawczych, a także członkowie ich rodzin oraz pracownicy innych jednostek.

2. Kierownicy jednostek gospodarczych powinni uzależniać udział pracownika w zespole od właściwego wykonywania obowiązków służbowych w normalnym czasie pracy.

3. Członkowie zespołu wybierają spośród siebie kierownika, który reprezentuje zespół oraz w imieniu jego członków zawiera umowę z jednostką gospodarczą, zwaną dalej „umową zespołu”. Udzielenie kierownikowi zespołu pełnomocnictwa do reprezentowania zespołu i zawierania w jego imieniu umów następuje na zasadach i trybie określonych w Kodeksie cywilnym.

§ 3. 1. Umowa zespołu powinna w szczególności określać:

- 1) obowiązek jednostki gospodarczej zapewnienia zespołowi odpowiednich surowców, materiałów, półfabrykatów, towarów, paliw, energii i części zamiennych w ilościach dostosowanych do wielkości produkcji, sprzedaży lub usług,
- 2) godziny pracy w określonych dniach tygodnia (miesiąca),
- 3) ilość wyrobów finalnych lub półfabrykatów (robót i usług), jaką zespół powinien wykonać w odpowiedniej klasie jakości, po uwzględnieniu normatywnych strat technologicznych i braków,
- 4) miejsce i warunki odbioru oraz składowania surowców, materiałów, półfabrykatów, paliw, części zamiennych i wykonanej gotowej produkcji, towarów lub wykonanych usług,
- 5) wynagrodzenie zespołu za wykonane:
  - a) wyroby, określone fazy technologiczne, roboty, remonty lub usługi analogiczne asortymentowo lub rodzajowo do wykonywanych przez jednostkę gospodarczą — wyliczone na podstawie jednostkowych kosztów robocizny bezpośrednio i pośrednio, uzyskanych w okresie ostatniego półrocza w normalnym czasie pracy, przy zagwarantowaniu opłacalności,
  - b) inne zlecenia — wyliczone stosownie do ilości i charakteru wykonywanych prac, przy zachowaniu warunków określonych w § 1 ust. 5,
- 6) zasady potrącania wynagrodzenia za przekroczenie ustalonych w umowie strat technologicznych lub braków,
- 7) zasady odpowiedzialności za wykonaną produkcję, remonty i roboty objęte umową,
- 8) zakres nadzoru technicznego jednostki gospodarczej i formy współdziałania z zespołami,
- 9) kierownika reprezentującego zespół wobec jednostki gospodarczej.

2. Do umowy zespołu stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego.

§ 4. 1. Wynagrodzenie dla zespołu otrzymuje kierownik zespołu.

2. Wewnętrzny podział otrzymanego wynagrodzenia między członków zespołu powinien być dokonywany przez

kierownika zespołu zgodnie z regulaminem uchwalonym przez zespół.

§ 5. 1. Na stanowiskach wymagających określonych kwalifikacji mogą pracować w zespole osoby mające takie kwalifikacje lub znajomość obsługi maszyn i urządzeń technicznych, z których udziałem odbywa się praca, oraz wykazujące się odpowiednim stanem zdrowia.

2. Nadzór techniczny jednostki gospodarczej kontroluje pracę zespołu oraz decyduje, na jakich stanowiskach mogą być zatrudnieni członkowie zespołu nie mający odpowiednich kwalifikacji.

3. Koszt utrzymania nadzoru technicznego obciąża jednostkę gospodarczą.

§ 6. 1. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych wyłącza wynagrodzenia wypłacane zespołom z kwot wynagrodzeń przy ustalaniu podstawy opodatkowania podatkiem od ponadnormatywnych wynagrodzeń.

2. Wynagrodzenie wypłacane zespołom jest zwolnione od obciążeń na rzecz Państwowego Funduszu Aktywizacji Zawodowej na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

3. Produkcja wykonywana przez zespoły powinna być księgowana przez jednostkę gospodarczą oddzielnie, a jej wartość dla celów naliczania obciążeń na rzecz Państwowego Funduszu Aktywizacji Zawodowej podlega wyłączeniu z wartości produkcji sprzedanej jednostki gospodarczej (również w razie rozliczania produkcji w jednostkach naturalnych). Jeżeli jednostka ta stosuje miernik wartości produkcji sprzedanej netto, wyłączeniu podlegają również koszty materialne, proporcjonalnie do udziału wartości produkcji wykonanej przez zespół w wartości produkcji sprzedanej ogółem.

§ 7. 1. Jednostka gospodarcza ponosi odpowiedzialność za bezpieczeństwo i warunki pracy zatrudnionych w zespole jego członków.

2. W razie wypadku przy pracy członkom zespołu lub członkom ich rodzin przysługują świadczenia na zasadach określonych w ustawie z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144).

§ 8. Wynagrodzenia emerytów i rencistów wykonujących pracę w zespołach nie podlegają ograniczeniom wynikającym z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 marca 1983 r. w sprawie osiągania wynagrodzenia lub innych dochodów przez osoby uprawnione do emerytury lub renty (Dz. U. z 1985 r. Nr 40, poz. 197).

§ 9. 1. Zespoły organizowane przez jednostki budżetowe powinny działać jako gospodarstwa pomocnicze.

2. W razie organizowania zespołów w zakładach budżetowych, zyski z działalności zespołów pozostają do dyspozycji zakładów.

3. Wynagrodzenia bezosobowe w gospodarstwach pomocniczych i zakładach budżetowych tworzących zespoły mogą być przekraczane o wypłaty na rzecz członków tych zespołów w granicach ponadplanowych dochodów z tytułu ponadplanowej działalności usługowej i produkcyjnej.

§ 10. Przepis § 6 ust. 2 stosuje się do obciążeń na rzecz Państwowego Funduszu Aktywizacji Zawodowej za lata 1984 i 1985.

§ 11. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1983 r. w sprawie zakładowych zespołów gospodarczych organizowanych w jednostkach gospodarczych produkujących na rynek (Dz. U. Nr 68, poz. 302 i z 1984 r. Nr 39, poz. 203).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

249

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 października 1985 r.

w sprawie zasad tworzenia systemów wynagrodzeń pracowników instytucji artystycznych.

Na podstawie art. 21 ust. 5 ustawy z dnia 28 grudnia 1984 r. o instytucjach artystycznych (Dz. U. Nr 60, poz. 304) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do pracowników zatrudnionych w zakładach pracy będących instytucjami artystycznymi:

- 1) teatrach, filharmoniach, operach, operetkach, orkiestrach symfonicznych i kameralnych, zespołach pieśni i tańca, zespołach chóralnych,
  - 2) innych państwowych jednostkach organizacyjnych, których wyłącznym lub głównym zadaniem jest organizowanie zawodowej działalności estradowej i rozrywkowej,
- zwanych dalej „instytucjami artystycznymi”.

2. Przepisów rozporządzenia, z zastrzeżeniem ust. 3, nie stosuje się do:

- 1) pracowników transportu samochodowego,
- 2) pracowników straży przemysłowej,
- 3) funkcjonariuszy pożarnictwa,
- 4) pracowników hali maszyn.

3. Do pracowników wymienionych w ust. 2 pkt 1 i 2 mają jednak zastosowanie przepisy § 7, 9 i 10, do pracowników wymienionych w ust. 2 pkt 3 — przepisy § 7 i 10, a do pracowników wymienionych w ust. 2 pkt 4 — przepisy § 7—10.

§ 2. 1. Pracownicy instytucji artystycznych otrzymują wynagrodzenia zasadnicze w wysokości do 21 000 zł oraz dodatki funkcyjne w wysokości do 7 000 zł.

2. Szczegółowe zasady ustalania wynagrodzeń zasadniczych i dodatków funkcyjnych ustalił Minister Kultury